

„Bij mijn grootouders van moederszijde, Trina Heynen en Wullum Smeets, was het heel eenvoudig. Ze hadden het goed, maar aan luxe werd geen geld uitgegeven. Door de deur, waar ze op de foto voor staan, kwam je terecht in de grote woonkeuken, met een vloer van rode plavuizen. Daar stond een kleine stoof. Er lag altijd een stapeltje 'spaanje', houtsplinters, waarmee grootvader de pijp aanmaakte. In de kamer daarnaast, waar een hemelbed was achter gordijnen, stond een grote Brabantse portkachel. De wc hadden ze achter in de tuin, een poepdoos met een plank, zoals normaal in die dagen.

Omdat wij thuis elf kinderen hadden, twee waren er ook nog vroeg gestorven, was er bij ons thuis te weinig plaats om te slapen. Daarom sliepen mijn zussen Jeanne en Maria bij hen.

Zelf ging ik altijd met mijn zus Albertien slapen bij mijn grootouders van vaderskant, Dorus Roufs en Betje Roufs-Nöthlichs, die een schoenmakerij hadden achter het postkantoor aan de Bovenste Straat.

Grootvader Wullum en grootmoeder Trina hebben altijd geboerd. Meestal hadden ze een paar varkens, een voor de verkoop en een voor eigen slacht. Ze hadden maar vier kinderen, de vijfde,

Wullumke, was in 1917 gestorven aan de Spaanse griep, waar toen veel mensen aan dood zijn gegaan. Grootmoeder is geboren in 1851 en in 1932 gestorven. Als jong meisje verloor ze haar ouders, waarna ze is opgenomen bij een oom en tante, de familie Smeets. Een van de neefjes met wie ze opgroeide was Frits, die later bekend werd als schrijver van openluchtspelen, zoals 'De Slotvrouw van Echt', gebaseerd op de sage van Juffrouw Söngerskop. Grootmoeder was een eenvoudige maar op haar manier toch trotse vrouw. Tegen ons meisjes zei ze altijd: 'Kënjer, es geer éns nao eine jöng gaontj oetkieke.

dan pas good op, want geer kömptj van gein pöngele haer.'

Grootvader was ook van 1851 en werd Wullum van Berte-Pier genoemd. Hij ging bij de boeren thuis slachten en werkte ook als slachter bij zijn zus, die getrouwd was met slager Thei Schreinemachers. Hij was bestuurslid van de St.-Ambrosiusbroederschap van de imkers, 'de Biëebroeders' genoemd, die in 1814 was opgericht om elkaar te helpen en om elkaars nabestaanden te ondersteunen. In de laatste maanden van zijn leven woonde hij bij ons. Zijn bed stond in het voorkamertje. Ik weet nog dat er een hittegolf was toen hij stierf."

